

Arnhem, 18 december 2022

Lieve Winter,

Ik schrijf deze brief met handschoenen aan waarvan ik de vingers heb afgeknipt.
Er staat ijs op de binnenkant van de ramen in mijn werkkamer
en pas wanneer mijn lichaam zijn warmte afgeeft aan de ruimte kan ik naar buiten kijken.

De zon blijft laag, op plaatsen waar de schaduw niet wijkt glinstert de hele dag rijp,
het wekt, met de door vorst wit uitgeslagen daken, de illusie van een sneeuwlandschap.

Witter dan dit gaat deze kerst niet worden.

Al om vier uur valt de zon achter de boomtoppen uiteen in kleur,
nog even en de dagen worden weer langer, precies wanneer de winter begint,
alsof het licht ons kracht moet geven om de kou te doorstaan.

Dus dat doen we, we doorstaan de kou.

De versnelling van de bakfiets bleef deze week in de zwaarste stand bevroren,
ik trapte me in het zweet om de kinderen de heuvels op naar school te krijgen
en kwam thuis met dove tenen, die tintelend terug tot leven kwamen.

Dit seizoen kent vele vormen van pijn.

Misschien dat we daarom zo graag samenkomen deze dagen.

We maken het gezellig thuis. Ik heb een te grote kerstboom gekocht
waarvan de piek nu in het plafond drukt en mijn zoon zet filmpjes op
van knapperende haardvuurtjes – om fijnstofvrij van te genieten.

In kookboeken sprokkelde ik een vegetarisch kerstdiner bij elkaar
en dacht aan mijn grootmoeder, al eeuweling bij de geboorte van mijn oudste
en nu alweer een paar jaar dood – ik dacht aan het kerstdiner
toen we met de hele familie in een restaurant aan het voorgerecht zaten
voor we erachter kwamen dat we oma in de auto hadden laten zitten.

Wat is de volgorde?

Vergeet eerst iedereen jou, waarna je jezelf vergeet,
of vergeet je eerst jezelf en volgt de wereld daarna?

Om de winterse melancholie te verdrijven ging ik naar buiten, trolleybussen kijken,
die door het ijs op de bovenleiding knetterende vonken door de stad trekken.

En dat brengt hoop.

Want wanneer het vuurwerk wordt verboden,
hebben we in Arnhem nog altijd trolleybussen in de winter.